

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 502/2020-59

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Rybár, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 208/2018 z 25. júna 2020 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 208/2018 z 25. júna 2020 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 208/2018 z 25. júna 2020 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť [REDAKČIA] trovy konania v sume 675,43 € (slovom šesťstosedemdesiatpäť eur a štyridsaťtri centov) na účet jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárie JUDr. Peter Rybár, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 208/2018 z 25. júna 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa podanou žalobou proti spoločnosti [REDAKČIA] (ďalej len „žalovaná“), domáhal zaplata sumy 907,28 € z titulu bezdôvodného obohatenia. K bezdôvodnému obohateniu malo dôjsť tým, že zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená medzi sťažovateľom a žalovanou neobsahovala podstatné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, čo znamená, že sa na danú zmluvu mala uplatniť fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti.

3. O žalobe sťažovateľa Okresný súd Martin (ďalej len „okresný súd“) rozhodol rozsudkom sp. zn. 15 C 92/2016 z 26. apríla 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že podanú žalobu v celom rozsahu zamietol, keďže v prípade uplatneného nároku malo ísť podľa názoru súdu prvej inštancie o nárok premlčaný v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, ktorá v zmysle všeobecne uznávanej právnej zásady „neznalosť práva neospravedlňuje“ mala začať plynúť už momentom vzniku bezdôvodného obohatenia.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie s odôvodnením, že okresný súd sa nezaoberal všetkými relevantnými skutočnosťami, v zmysle ktorých bolo možné ustáliť okamih, keď sa sťažovateľ skutočne dozvedel, že k bezdôvodnému obohateniu došlo.

4. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) o odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 Co 233/2017 z 28. februára 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol: *„Odvolací súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia jednak uviedol, že na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je nevyhnutne potrebné nadobudnutie skutočnej (nie len predpokladanej) vedomosti oprávneného subjektu o podstatných skutkových okolnostiach, avšak zároveň v tom istom texte odôvodnil svoje rozhodnutie v rozpore s uvedeným argumentom, a to len na základe predpokladanej vedomosti oprávneného subjektu o podstatných skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia (pričom túto predpokladanú vedomosť založil na niekoľkých ďalších predpokladoch vedomosti sťažovateľa o (i) právnej úprave spotrebiteľských úverov, (ii) o spôsobe aplikácie právnej úpravy spotrebiteľských úverov na konkrétny zmluvný vzťah sťažovateľa a (iii) o vedomosti sťažovateľa, že na jeho zmluvné vzťahy sa uplatňuje zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a teda že úverová zmluva trpí vadami pre ktoré sa neuplatní v znení, akom bola podpísaná medzi zmluvnými stranami).“*

Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), *„pričom zároveň poukázal na jednotlivé rozhodnutia dovolacieho súdu a na základné znaky, v ktorých sú tieto rozhodnutia vzájomne rozporné.“*

5. O dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 447 ods. 1 písm. c) CSP s tým, že podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľom nastolená právna otázka nie je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

6. Podľa názoru sťažovateľa *„odôvodnenie dovolacieho rozhodnutia je neúplné, zmätočné a navzájom rozporné.“*. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že dovolací súd *„dostatočne a výstižne neodôvodnil základné dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu rozhodnutia ale len nekriticky vyslovil záver o neexistencii rozdielnej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k posudzovanej právnej otázke. Napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu tak vykazuje znaky arbitrárnosti a svojvôle, a odôvodnenie tohto rozhodnutia rozhodne nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia“*.

Sťažovateľ tvrdenia o rozdielnej rozhodovacej praxi odôvodňoval rozhodnutiami najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Cdo 67/2011, sp. zn. 5 Cdo 121/2009, sp. zn. 3 Cdo 169/2017 (v čase podania dovolania právoplatné, v čase rozhodovania o dovolaní zrušené nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 43/2020 z 12. mája 2020), sp. zn. 8 Cdo 163/2018 (v čase podania dovolania právoplatné, v čase rozhodovania o dovolaní zrušené nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2020 z 9. júna 2020). V súvislosti s rozdielnou rozhodovacou činnosťou sťažovateľ uviedol: *«Vo vzťahu k otázke začiatku plynutia dvojročnej, subjektívnej, premlčacej doby a vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že súčasná rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky nie je vo vzťahu k tejto otázke jednotná. Kým na jednej strane súdy zastávajú názor, že subjektívna, premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia začína plynúť až momentom, kedy sa oprávnená osoba skutočne dozvie o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil, na strane druhej iné súdy zastávajú názor, že táto v prípadoch o aké ide aj v prejednávanom prípade začína plynúť de facto momentom, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo, pričom svoje závery podopierajú všeobecne známou zásadou „neznalosť práva neospravedlňuje.“»*

V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ popri analýze začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby odkázal aj na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, ako aj na rozhodnutia krajských súdov.

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že tvrdenie odvolacieho súdu, že „*neznalosť práva neospravedlňuje*“, je alibistické a nemôže sa rovnať preukázanej skutočnosti, ktorou je moment existencie vedomosti oprávneného subjektu o vzniku bezdôvodného obohatenia a o subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Tiež poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 MCdo 9/2012 zo 16. januára 2013, z ktorého cituje: «... *kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.*»

8. Podľa sťažovateľa bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru). Sťažovateľ zastáva názor, že dovolací súd sa nevysporiadal s jeho právne relevantnou argumentáciou, rozhodnutie dovolacieho súdu považuje za neúplné, zmätočné, navzájom rozporné a arbitrárne. Sťažovateľ tvrdí, že dovolací súd nesprávne zvolil právny základ svojho rozhodnutia, a to tým, že založil svoje rozhodnutie o odmietnutí dovolania celkom nepochopiteľne odkazom na iné rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré však riešili diametrálne odlišné skutkové a právne okolnosti, a teda s odlišným právnym základom. Pritom sa dovolací súd v podstate vôbec nezaoberal rozdielnosťami uvedených rozhodnutí, na ktoré odkázal, a otázkou, ktorú mal posúdiť v rámci tejto veci.

9. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ požiadal o priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 500 €, ktoré odôvodnil ako „náhradu“ za tiesnivé pocity strachu, neistoty a odmietnutia prislúchajúcej ochrany zo strany dovolacieho súdu.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom: „Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1) Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.06.2020, vydaným v konaní vedenom pod sp. zn.: 7Cdo/208/2018 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.06.2020, vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 7Cdo/208/2018 sa ruší a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi... sa priznáva nárok na primerané finančné zadostučinenie v sume 500,- EUR...

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi... trovy právneho zastúpenia...“

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 502/2020-36 z 5. novembra 2020 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie.

II.

Vyjadrenie zúčastnenej osoby, odporcu a replika sťažovateľa

11. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde (berúc do úvahy aj predchádzajúce stanoviská účastníkov konania podľa právnej úpravy účinnej do 31. decembra 2020) vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže na základe obsahu podaní a vyžiadaných spisov dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.1 Vyjadrenie odporcu

12. Najvyšší soud ako odporca v konaní prostredníctvom svojho predsedu doručil 8. decembra 2020 ústavnému súdu vyjadrenie.

Predseda najvyššieho súdu uviedol, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zameril na splnenie podmienok prípustnosti z hľadiska jeho obsahu, ktorým je viazaný. Predseda najvyššieho súdu tiež uviedol, že rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktoré sa sťažovateľ v podanom dovolaní odvolával, nevykazovali rozdielnu rozhodovaciu prax a zároveň poukázal na to, že rozhodnutia ústavného súdu, krajských súdov či Najvyššieho súdu Českej republiky nie sú súčasťou rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

Pokiaľ ide o otázku odôvodnenia napadnutého uznesenia, predseda najvyššieho súdu konštatoval, že napadnuté uznesenie je dostatočne, zrozumiteľne a v medziach ústavnosti odôvodnené. V tejto súvislosti uviedol, že úlohou ústavného súdu nie preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov. V závere vyjadrenia predseda najvyššieho súdu zdôraznil, že pokiaľ vec rozhodujúci senát nezistil rozdielnu rozhodovaciu prax v nadväznosti na obsah dovolania, nie je úlohou súdu poukazovať na jednotnú prax dovolacieho súdu.

II.2 Vyjadrenie zúčastnenej osoby

13. Ústavný súd doručil žalovanej ako zúčastnenej osobe v konaní pred ústavným súdom upovedomenie o prijatí ústavnej sťažnosti 13. novembra 2020 s možnosťou v určenej lehote sa k nej vyjadriť. Zúčastnená osoba túto možnosť nevyužila.

II.3 Replika sťažovateľa

14. Sťažovateľ doručil vyjadrenie ústavnému súdu 21. decembra 2020. V replike na argument predsedu najvyššieho súdu o nesprávnom výbere dovolacieho dôvodu uviedol, že s ním nesúhlasí, čo odôvodnil tým, že *„... otázka začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia v prípadoch, o aký ide v prejednávanom prípade, je dovolacím súdom riešená rozdielne. V súvislosti s uvedeným zhodne s našou doterajšou argumentáciou uvedenou v podanej ústavnej sťažnosti*

uvádzame, že dovolací súd sa v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti problematikou plynutia dvojročnej subjektívnej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia síce zaoberal, avšak išlo o prípady s diametrálne odlišným skutkovým stavom, než o aký ide v prejednávanom prípade, čím dochádza prakticky ku vzniku rozdielnosti rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.“

V ďalšej časti repliky sťažovateľ zotrval na záveroch prednesených v ústavnej sťažnosti a správnosti podaného dovolania.

III.

Relevantná právna úprava

15. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

18. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise

Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 147/08).

19. Podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, v náleze uvedie, ktoré základné práva a slobody boli porušené, ktoré ustanovenia ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy boli porušené a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva a slobody.

20. Podľa § 133 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa.

21. Podľa § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

22. Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

IV.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie veci ústavným súdom

23. Podstata ústavnej sťažnosti smeruje k tvrdeniu o porušení práva na súdnu ochranu a spravodlivé konanie v tom, že najvyšší súd napadnutým uznesením vyhodnotil dovolanie podané podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu ako neprípustné a podľa § 447 písm. c) CSP dovolanie odmietol. Sťažovateľ porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodnil tvrdením o nedostatočnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia.

24. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov.

25. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo na prístup k súdu. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci majú pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (m. m. II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05).

26. Právo na prístup k súdu však nemá absolútny charakter a môže podliehať obmedzeniam zo strany štátu. Takýmto obmedzením sú aj § 420 a § 421 CSP, ktoré vymedzujú prípady, keď je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok.

27. V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa ústavný súd, vychádzajúc zo svojho ústavného postavenia a poukazujúc na svoju stabilizovanú judikatúru, zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou, a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami

o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 a i.).

28. Ústavný súd po posúdení veci dospel k záveru, že v napadnutom uznesení došlo k (i) arbitrárnemu posúdeniu prípustnosti dovolania najvyšším súdom, ako aj (ii) k nedostatočnému odôvodneniu napadnutého uznesenia, pokiaľ ide o niektoré podstatné argumenty sťažovateľa ako dovolateľa.

IV.1 K arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia

29. Arbitrárnosť môže mať v súdnych rozhodnutiach rôznu podobu. Môže ísť o extrémny nesúlاد právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne.

O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012). Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces.

30. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľa (neúspešného spotrebiteľa) podané s poukazom na § 477 písm. c) CSP odmietol ako neprípustné, keď konštatoval, že sťažovateľom nastolená právna otázka nie je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

31. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol s tým, že nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP. Dovolací súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľa, že otázka, od posúdenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená rozdielne. Sťažovateľ pritom poukazoval na rozhodnutie sp. zn. 3 Cdo 169/2017 (v ktorom najvyšší súd odkazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 67/2011) a voči nemu podľa sťažovateľa opačné rozhodnutie sp. zn. 5 Cdo 121/2009.

Najvyšší súd je toho názoru, že predmetná právna otázka dovolacím súdom nie je rozhodovaná rozdielne, avšak tvrdenie o jednotnej rozhodovacej činnosti žiadnym rozhodnutím nepodporil. K záveru o jednotnosti rozhodovacej praxe dospel najvyšší súd na základe analýzy rozhodnutí uvedených v dovolaní, pričom konštatoval, že „*rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/169/2017... dovolateľom nastolenú otázku však neriešilo a navyše bolo neskôr (aj) zrušené ústavným súdom*“, a naopak, v prípade rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 121/2009 uviedol, že „*nešlo o spotrebiteľský spor*“. Vo vzťahu k rozhodnutiu sp. zn. 6 MCdo 9/2012 najvyšší súd uzavrel, že nešlo o posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia plnením zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, na ktorú sa vzťahuje fikcia bezpoplatkovosti a bezúročnosti.

32. Pokiaľ najvyšší súd v napadnutom uznesení poukazuje na rozhodnutie sp. zn. 3 Cdo 169/2017, ústavný súd uvádza, že ide o uznesenie najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP. V konaní sp. zn. 3 Cdo 169/2017 išlo o obdobnú situáciu, ako bola prejednávaná všeobecnými súdmi v posudzovanom konaní, a právnou otázkou bola rovnaká otázka, a to, ktorý moment je rozhodujúci pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v prípade, ak ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je bezúročná a bez poplatkov. Dovolací súd dovolanie odmietol z dôvodu, že táto právna otázka už bola v praxi dovolacieho súdu riešená, a to

v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 67/2011. Najvyšší súd dodal, že k obdobným právnym záverom dospel najvyšší súd tiež v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 121/2009. Najvyšší súd teda poukazuje (v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 169/2017, pozn.) na tieto dve súdne rozhodnutia, ktoré mali túto otázku meritórne vyriešiť. Ústavný súd podotýka, že najvyšší súd sa v tomto rozhodnutí (v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 169/2017, pozn.) sám vecne nezaoberal spornou právnou otázkou, len poukázal na jej riešenie v dvoch skorších rozhodnutiach najvyššieho súdu. Ústavný súd dopĺňa, že ani jedno z nich nebolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (prípadne aj v staršej zbierke, pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 29/2017 z 24. januára 2018). Pre úplnosť uvádza, že rozhodnutie sp. zn. 1 Cdo 67/2011 bolo publikované v časopise Zo súdnej praxe, čo je však komerčný časopis súkromného vydavateľa, kde rozhodnutia vyberá autorský kolektív tohto časopisu.

33. V rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 121/2009 išlo o situáciu, keď bolo predmetom konania vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu užívania nehnuteľností žalovanou bez právneho dôvodu za obdobie od 21. apríla 2001 do 30. júna 2007. Najvyšší súd konštatoval, že pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, keď sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Rozhodujúce je zistenie skutkového stavu. V konaní bolo ustálené, že žalobkyňa sa dozvedela, že žalovaná nehnuteľnosti užíva bez právneho dôvodu, najneskôr právoplatnosťou rozsudku súdu, ktorým bola kúpna zmluva týkajúca sa žalovanou užívaných nehnuteľností vyhlásená za neplatnú, a to 21. apríla 2001. Ak žalobu podala 14. júna 2005, nemohol jej súd priznať bezdôvodné obohatenie za užívanie nehnuteľností za obdobie pred 14. júnom 2003.

34. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sa nejaví ako presvedčivé. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľom nastolenú právnú otázku považuje za rozhodovanú jednotne. Posúdenie právnej otázky najvyšším súdom spočívalo iba v konštatovaní skutkových okolností a čiastočne právnych záverov rozhodnutí, na ktoré poukazoval sťažovateľ. Toto posúdenie malo za následok odmietnutie dovolania, a teda odopretie vecného prejednávania veci pred najvyšším súdom.

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v čase podania dovolania rozhodnutie sp. zn. 3 Cdo 169/2017 malo účinky právoplatného dovolacieho rozhodnutia.

35. Ako už bolo uvedené, v tomto rozhodnutí najvyšší súd jednotnú rozhodovaciu prax preukazoval rozhodnutiami sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a sp. zn. 5 Cdo 121/2009.

Ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 51/2020 z 9. júna 2020 uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 169/2017 zrušil a uviedol: «... V konaní sp. zn. 1 Cdo 67/2011 nebola preukázaná existencia akejkoľvek zmluvy a medzi stranami sporu nešlo o spotrebiteľský spor. V konaní sp. zn. 5 Cdo 121/2009 taktiež nešlo o spotrebiteľský spor, k uzavretiu zmluvy medzi stranami sporu síce došlo, súdom však bola konštatovaná jej neplatnosť a pri posúdení začiatku subjektívnej premlčacej doby súd vychádzal z toho, že táto začala plynúť najneskôr momentom právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti kúpnej zmluvy, v konaní teda nebolo riešené, či žalovaná už v čase uzavretia zmluvy mala alebo mohla mať vedomosť o jej neplatnosti. Preto nemožno uzavrieť, že predmetné rozhodnutia riešia právnu otázku, ktorá je predmetom sťažovateľovho dovolania.

... Záver, že rozhodujúcim okamihom pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je nadobudnutie skutočnej vedomosti oprávneného subjektu o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa bezdôvodne obohatil, je správny. Tento záver nerozporuje ani sám sťažovateľ, ani okresný súd a krajský súd a napokon ani najvyšší súd. Všetky súdy tak v podstate vychádzajú z rovnakej premisy, avšak ju na konkrétny skutkový stav rozdielne aplikujú.

... Posúdenie skutočnej vedomosti o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, sa posudzuje vždy podľa konkrétnych skutkových okolností. V tomto kontexte iste existujú určité typové situácie (typové skutkové okolnosti), pre posúdenie ktorých možno používať skoršiu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Skutkové okolnosti sťažovateľovho prípadu však nie sú typovo obdobné ako skutkové okolnosti rozhodnutí, na ktoré poukazuje najvyšší súd.

... Predmetom rozhodnutí, na ktoré poukazuje najvyšší súd, nebol spotrebiteľský spor, základom právneho vzťahu medzi stranami sporu ani v jednom prípade nebola zmluva o spotrebiteľskom úvere, nešlo o prípad bezdôvodného obohatenia, ktorý nastáva v dôsledku existencie osobitnej sankcie postihujúcej jednu zo zmluvných strán, upravenej priamo v zákone. Nemožno pochybovať o tom, že bezúročnosť úveru nastupujúca ako

ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Ide o špecifický predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktačnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Ide teda o ďalší typ skutkových okolností, ktoré treba vzhľadom na už uvedené špecifiká posúdiť najvyšším súdom nanovo.

... Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a sp. zn. 5 Cdo 121/2009 nedávajú odpoveď na otázku, či je namieste plynutie začiatku subjektívnej premlčacej doby odvíjať od znalosti spotrebiteľa o právnej úprave zakotvujúcej bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (uplatnenie zásady „neznalosť zákona neospravedlňuje“), ani na otázku, či za takéhoto stavu je moment, keď reálne dôjde k plneniu spotrebiteľa nad rámec istiny, rozhodujúcim z pohľadu záveru o nadobudnutí skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia. V tomto kontexte je potrebné sa vysporiadať s otázkou súvisiacou s bežnou životnou skúsenosťou, a to, či je pravdepodobné, aby dlžník platil veriteľovi plnenie, ak by vedel, že mu toto plnenie nepatrí. Otázkou je, či potom možno za moment, keď sa dlžník dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa bezdôvodne obohatil, považovať uzatvorenie konkrétnej spotrebiteľskej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

... Najvyšší súd teda nesprávne vyhodnotil analógiu v skutkovom stave. Toto posúdenie malo za následok odmietnutie dovolania, a teda odopretie vecného prejednanía veci pred najvyšším súdom...»

36. Najvyšší súd odôvodnenie napadnutého uznesenia založil aj na záveroch ústavného súdu vyslovených v náleze sp. zn. I. ÚS 51/2020 (rozhodnutia uvedené v dovolaní nie sú aplikovateľné na sťažovateľovu situáciu, pozn.) a na tom podklade odmietol dovolanie ako neprípustné. Najvyšší súd odoprel sťažovateľovi právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces pokiaľ na jeho ťarchu pričítal nesprávne uvedenie dovolacieho dôvodu bez zohľadnenia všetkých relevantných skutočností. Najvyšší súd s ohľadom na všetky špecifiká prípadu a v záujme právnej istoty mal poskytnúť odpoveď na sťažovateľom nastolenú právnu otázku, navyiac v situácii, keď je táto otázka z oblasti

spotrebiteľského práva opakovane predmetom dovolacích konaní, no napriek tomu ostáva stále najvyšším súdom nezodpovedaná.

37. Ústavný súd uvádza, že zmyslom dovolania je okrem eliminovania zmätočných rozhodnutí (§ 420 v spojení s § 431 CSP) vytvárať jednotnú rozhodovaciu prax, pokiaľ ide o právne otázky vymenované v § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Strany sporu, ako aj právnická obec na tieto otázky očakávajú odpovede. Od najvyššieho súdu sa preto pri posudzovaní prípustnosti dovolania podaného podľa § 421 CSP oprávnene očakáva citlivý a dôsledný prístup pri zvažovaní, či určité jeho skoršie rozhodnutia nielen z formálneho hľadiska, ale aj reálne dávajú odpoveď na dovolateľom nastolenú právnu otázku. Len tak je možné naplniť účel dovolania, ktorým je riešenie právnych otázok, ktoré buď ešte neboli vyriešené, ktoré sú rozhodované rozdielne, alebo pri ktorých sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe. Tým najvyšší súd napĺňa princíp právnej istoty. Naplnením tejto funkcie plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (pozri ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 1346.).

38. Ústavný súd ako *obiter dictum* uvádza aj svoj názor k viazanosti najvyššieho súdu vymedzením prípustnosti dovolania dovolateľom. Povinnosť dovolateľa vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP treba vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania, a tak napomôcť preskúmaniu rozhodnutia dovolacím súdom. Dovolací súd však nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju aj sám. Najvyšší súd nemôže byť viazaný tým, o ktorý prípad právnej otázky podľa § 421 ods. 1 CSP oprel prípustnosť dovolania dovolateľ. Situácia dovolateľa sa totiž môže v priebehu dovolacieho konania meniť, napríklad ak dovolateľ tvrdí, že právna otázka ešte nebola na dovolacom súde riešená, a medzičasom k jej vyriešeniu došlo. V tomto prípade sa prípustnosť dovolania zmení počas konania. Dokonca treba aj pripustiť, že dovolateľ vymedzí prípustnosť eventuálne, pokiaľ má pochybnosť o tom, ako interpretovať pojem „ustálená rozhodovacia prax“. Dovolanie tak bude prípustné aj vtedy, ak napríklad dovolateľ prípustnosť odôvodnil odklonom od ustálenej praxe najvyššieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. c) CSP], no najvyšší súd zistí,

že v skutočnosti nejde o odklon, ale o nejednotnosť takejto praxe [§ 421 ods. 1 písm. c) CSP].

Tiež nemožno akceptovať taký výklad, že najvyšší súd by nemohol pri posúdení prípustnosti dovolania zohľadňovať tie svoje stanoviská a rozhodnutia, ktoré dovolateľ neoznačil. Rozhodnutia najvyššieho súdu jednak nie sú systematicky nikde usporiadané a publikované, a preto ich znalosť je často len otázkou náhody. Situácia je o to náročnejšia, ak najvyšší súd vo svojej judikatúre (sp. zn. 3 Cdo 6/2017) pripúšťa, aby sa za ustálenú rozhodovaciu prax považovali aj nepublikované rozhodnutia alebo dokonca aj jednotlivé dosiaľ nepublikované rozhodnutia, pokiaľ neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali [pozri GEŠKOVÁ, K. Glosa k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 158/2017 (Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a/ako otázka zásadného právneho významu). In: *Súkromné právo* 4/2018, s. 172. (m. m. I. ÚS 51/2020)].

IV.2 K nedostatočnému odôvodneniu napadnutého uznesenia

39. Podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/00, III. ÚS 200/09). Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06, Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

40. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že pokiaľ sťažovateľ ako dovolateľ odvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 písm. c) CSP a poukazuje na dve rozhodnutia, ktoré majú túto otázku riešiť práve opačne, je povinnosťou najvyššieho súdu sa s touto argumentáciou vysporiadať. Názor, že ide o rozhodnutia, ktoré riešia túto otázku opačne, pritom nie je ojedinelý (pozri uznesenie krajského súdu sp. zn. 10 Co 325/2016

z 23. februára 2017, bod 13). Ústavný súd znova zdôrazňuje, že v čase podania dovolania rozhodnutia, na ktoré sťažovateľ poukazoval, vykazovali znaky právoplatného rozhodnutia. Napokon, v čase rozhodovania o sťažovateľovom dovolaní najvyšší súd po zrušení rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 169/2017 ústavným súdom vo veci ešte nerozhodol.

41. Najvyšší súd sa tiež dostatočne nevyjadril, prečo nie je možné použiť uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 MCdo 9/2012, na ktoré poukazoval v dovolaní sťažovateľ. Sťažovateľ uvedeným rozhodnutím poukazoval na prednosť princípu ochrany spotrebiteľa pred potrebou uplatnenia zásady „*vigilantibus iura scripta sunt*“. Najvyšší súd síce prebral takmer doslovne pasáž nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2020 o obsahu rozhodnutia sp. zn. 6 MCdo 9/2012, ale žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnil, prečo toto rozhodnutie nie je možné aplikovať v prípade posúdenia kolízie dvoch právnych princíпов.

Odôvodnenie napadnutého uznesenia preto nemožno označiť za dostatočné a presvedčivé, najmä ak sa komplexnosť odôvodnenia rozhodnutia a jeho presvedčivosť od najvyššieho súdu ako najvyššej súdnej inštancie všeobecného súdnictva predpokladá.

42. Ústavný súd po zohľadnení okolností predmetnej veci, odôvodnenia napadnutého uznesenia dospel k záveru, že napadnuté uznesenie nespĺňa atribúty ústavne akceptovateľného rozhodnutia súdu, keďže napadnuté uznesenie neodôvodnil spôsobom zohľadňujúcim špecifiká prípadu. V dôsledku toho neposkytuje dostatok relevantných dôvodov na najvyššom súdom prijatý záver o neprípustnosti dovolania sťažovateľa. Najvyšší súd sa tiež nedostatočne vyrovnal s podstatnými argumentmi sťažovateľa, ktoré uvádzal v dovolaní.

43. Z uvedených dôvodov dospel ústavný súd k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu porušuje základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu i jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Nedostatky napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dosahujú intenzitu odôvodňujúcu vysloviť porušenie sťažovateľovho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. V dôsledku odmietavého výroku napadnutého uznesenia totiž najvyšší súd nedal odpoveď na právnu otázku nastolenú v dovolaní, a tým tvoriacu materiálny predmet samotného dovolacieho

konania, ktorého iniciovaním sa sťažovateľ domáhal svojho základného práva na súdnu ochranu v medziach zákona vykonávajúceho toto základné právo (čl. 51 ods. 1 ústavy). Ústavný súd preto rozhodol, že uznesením najvyššieho súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy i jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

44. Vychádzajúc z čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde, vzhľadom na vyhovie ústavnej sťažnosti ústavný súd uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku nálezu).

45. Po vrátení veci na ďalšie konanie bude úlohou najvyššieho súdu podané dovolanie proti rozsudku krajského súdu znova prerokovať, v okolnostiach prípadu sa dôsledne vyrovnáť s jeho obsahom a, riadiac sa právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými v tomto náleze (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde), opätovne rozhodnúť o dovolaní, rešpektujúc obsah a zmysel práv, ktorých porušenie bolo ústavným súdom zistené.

V.

Finančné zadosťučinenie

46. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

47. Sťažovateľ požadoval finančné zadosťučinenie v sume 500 € z dôvodov uvedených vo svojej ústavnej sťažnosti. Ústavný súd však finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nepriznal, pričom vychádzal z toho, že okrem vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa sa v konaní náprava dosiahne najmä zrušením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátením veci na ďalšie konanie (bod 4 výroku nálezu).

Ústavný súd vzal v prípade rozhodovania o finančnom zadostučinení ohľad na procesné špecifiká prejednávanej veci.

VI.

Náhrada trov konania

48. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti zaplatil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

49. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia advokátom pozostávajúcich z odmeny advokáta za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti a za repliku z 21. decembra 2020). Za tri úkony vykonané v roku 2020 patrí odmena v sume trikrát po 177 € a režijný paušál v sume trikrát po 10,62 €. Keďže právny zástupca je platcom dane z pridanej hodnoty, trovy právneho zastúpenia v sume 562,86 € sa v danom prípade zvyšujú o 20 %. Celkove teda trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 675,43 € (bod 3 výroku nálezu).

50. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2021

Peter Molnár
predseda senátu